

Jens Blendstrup

(f. 1968)

Jens Blendstrup er på sin vis atypisk i den unge litteratur. Han er frodigt rablende og trækker tråde tilbage til surrealisme og dadaisme. Han aftvinger på næsten magisk vis virkeligheden i parcelhusverdenen – hvad enten hans verden går fra barndommens parcelhus i Risskov eller fra hans voksne tilværelse i Villa Pølsely på Amager – en vildskab og galskab, der destabiliserer alt. Hans litterære verden er gennemtrukket af et vanvid, som er overrumplende og frodigt, og forstadsvirkeligheden er fyldt med groteske huller, som normalitet og fornuft på en eller anden måde falder ned i. Han kan også deformere en tjeppet og trendy virkelighed, som da han i en lille klumme i *WeekendAvisen* (2006) udviklede en strategi for at privatisere sin kone og sætte hende på aktier. Ved siden af sine litterære værker drager han (sammen med kritikeren Lars Bukdahl) land og rige rundt med en aparte forestilling, der er en blanding af oplæsning, diletantkomedie og gøgl.

Udgangspunktet var kunstnergruppen Øverste Kirurgiske, for hvem han stadig kalder sig 'propagandaminister'. Herfra udsprang hans gennembrudsbog *Dame til fornuftige priser* fra 1999. Derefter fulgte *Laterna Vagina* fra 2000, som dog udkom på et etableret forlag. Mange mener, at Jens Blendstrup for alvor blev voksen med erindringsbogen *Gud taler ud* (2004), som ganske vist også er gennemtrukket af humørfyldt galskab, men desuden er et følsomt portræt af en far og en barndom af de mere usædvanlige.

Her bringer vi en række uddrag, der strækker sig fra begyndelsen af *Gud taler ud*, hvor familien flytter til eget hus i Risskov, til afslutningen på jeg-personens universitetsstudier. Gerd Lillian, som er svensk, er fortællerens mor og altså gift med Gud. Fortælleren selv er yngste søn i huset.

af Gud taler ud

5 Gud køber hus. En dag ser Gud en notits i avisen. Eller også er det hans ven Muggi der via sit job som kongelig foged får nys om et sommerhus langt ude bag en skov i noget der hedder Risskov. Sikkert efter skoven. Gerd Lillian vil ikke med, hun mener det er et skråplan, og Muggi har jo så mange ideer, selvom han er et nobelt menneske der har en kat der vinder priser og tilmed er indendørsmester i skak.

10 Og hvor skal de dog få pengene fra? indvender Gerd Lillian. Så Gud tager selv derud. Og nu viser det sig faktisk at være et hus, et rigtigt hus, på en grusvej mellem 15 næsten ene sommerhuse. Og familien der boede der er vistnok i fængsel, og hele bagsiden af huset er fyldt med søm oppe

ved det øverste træværk, fordi ham der ejede huset var så bange for tordenvejr at han hver gang det lynede kravlede op at en stige og hamrede et søm i huset. Så meget desto mere menneskeligt synes Gud at huset er, så har her jo boet psykosomatiske⁸⁸⁴ væsener før os.

25 Gud har været på arbejde. Det er i den sidste hårde tid før pensionen. Hvor Gud er presset på alle fronter. Det gør Gud irriterabel. Men det er værre endnu, det gør Gud ubehagelig. Og det er værre endnu, det gør Guds børn ekstra bange for Gud. 30 Endnu er Gud ikke kommet hjem. Men

884 *psykosomatisk*: betegnelse for en tilstand, hvor psyken påvirker fysikken, fx stress, angst mm

børnene kan mærke på Gerd Lillian at han er på trapperne. Hun farer rundt og rydder op. Og flytter ting der allerede er blevet flyttet og taler angst-svensk, den værste og mest uhyggelige dialekt, børnene kender, for hvad indebærer den accent ikke? Fuglelyde, trusler, uroligheder på svensk. Alle ord ledsages af fløjten af ukendte svenske børnesange og pludselige pauser hvor hun lytter efter Guds cykel. Nu. Nej, nu stiller han den op ad muren. Nu åbner han døren. Og det er tirsdag. Og Guds hænder sidder løse. Det er lige før de falder af. Nå, siger Gud, først stille, hvorfor er de sko ikke blevet flyttet fra entreen? Hvorfor står døren til badeværelset åben? Langsomt hidser han sig op. Ganske langsomt. Har du købt ind, Gerd? Har du!? Gerd Lillian ved hvor det peger hen. Hun skynder sig ned ad gangen med de to yngste som er seks og otte år og låser dem inde på deres værelse, så Gud ikke kan komme til dem med sine store hænder, når stemmen om lidt når de højder der får Gud til at løfte sine hænder og vælte ting. Gud er 54, og det er Guds mest uhyggelige tid, som han engang skal høre meget for, men ikke nu. For nu er han centrum for en rasen og en skrigen og en brølen. Og børnene kan ikke se hvad han gør, men de kan høre ham fare rundt i huset og lede efter ting der kan hidse ham op, så han kan råbe mere. Og de ved det. Og den næstyingste tager tid på et gammelt vækkeur, om to minutter, Jens. Skal vi vædde på han er her om to minutter. Og ganske rigtigt pludselig kobler Gud en skævt placeret vase med sine børn, og så er de jo skarnsunger, og så skal de straffes, og Gud tager i dørhåndtaget og brøler, Luk så op. Men børnene fjerner sig fra håndtaget og gemmer sig i den øverste køje og trækker stigen op efter sig. Og en gang sker det at Gud er så rasende at han flår dørhåndtaget af og sparket et hul i døren. Men ellers står han bare

og brøler og dasker sine løsthængende propelhænder mod den hårde dør.

80

Gud har indstiftet en bandeordskasse der med tiden skal skaffe familien en sejlbad. Hvert bandeord de siger koster 25 øre. Gerd Lillian er lidt skeptisk men Gud er meget fortrøstningsfuld. Han har sågar lavet en tegning over sejlbadens indretning, med køkken, køleskab og kølhalingsenor til væske. Da der er gået tre dage køber Gud sig sågar en skipperhat, og Guds næstældste søn bliver udnævnt til maskinmester. Skibet skal hedde. "Asiatisk i Vælde" nok et langt navn men ikke uden betydning, siger Gud og bander, så bandeordskassen fyldes med over fire kroner. Efterhånden som ugen går begynder alle at tro på drømmen. I skolen fortæller sønnerne at de snart skal sejle jorden rundt, og Gud har lavet en model af tændstikker. Og Gerd Lillian har tegnet et lillebitte familiefag med alle deres navne på i gult. Det skal være et ganske stort skib, ikke under 40 fod, og på bovsprydet skal der slange sig en kvinde. Da det bliver weekend har familien bandet så godt at kassen rummer over 100 kroner. Men så bliver Gud desværre tørstig. Og det er sidst på måneden, og regningen hos Købmand Andersen kan ikke blive større. Så Gud må tage et lån af bandeordskassen. Og et til dagen efter. Gud er bedrøvet. Han ved godt det er forkert. Men forestillingerne om skibet har simpelthen været for meget for hans nerver. Så derfor går det med skibet i sig selv igen. Selvom det i en periode var meget meget realistisk. Hvilket Gud da heller ikke undlader at sige til sine sønner igen og igen. Vi havde til stævnen, drenge.

85

90

95

100

105

110

115

120

Guds yngste er endelig blevet færdig med sit studie. Så nu er det Guds tur til at indfri det løfte Gud gav ham, da Gud sendte

125 ham til Odense for at læse til historiker.
I Guds familie tager man en uddannelse
før man udarter. Det er det Gud altid har
sagt. Fire timers studier før fire timers
værtshus. Eller fire timers askese før fire
130 timers druk. Eller fire timers dannelse før
fire timers fornedrelse. Eller fire timers
godhed før fire timers hævn. Eller fire
timers levet liv før fire timers drømme. Og
jeg er da godt klar over du har drømme,
135 min søn. De skal bare pakkes ind i noget.
Sådan gjorde jeg, da jeg var ung, siger
Gud. Og det gør du også, min søn! Ja, far.
Men nu er det blevet tid til Guds velvilje.
For sønnen har jo klaret alt. Og det er
140 ikke alle der er cand.mag. i litteratur og
historie. Det er det altså ikke. Selvom
Gud jo er magister. Gud har lige haft
kræft for første gang. Men det skal ikke
forhindre ham i at komme til København
145 med en overraskelse. Sønnen henter ham
på Hovedbanegården. Gud ser kostelig
ud. I cottoncoat med filthat. Og det her
overskæg som Gud kan gro på en time.
Gud har også en kuffert med som han
150 bærer stateligt. Vi må af sted, min søn,
siger Gud uden sentimentalitet. Har du et
fartøj med? Min cykel, siger sønnen. Jeg
siddet ikke bag på nogen cykel i denne
mondering, siger Gud og prajer en taxi.
155 Til lånehajskontoret, siger Gud. Hva? siger
taxichaufføren. Til farisæerne og jøderne,
siger Gud. Det ved jeg ikke lige hvor er
henne. Hvor vil du hen, far, siger sønnen
nervøst. For det er jo hans by nu. Til S.U.-
160 kontoret, vrænger Gud. Kan du da ikke
tænke, dreng. Hvad skal vi der? Fjerne et
åg fra dine skuldre. Sønnen nikker.

S.U.-kontoret er fyldt. Unge mennesker
i kø efter nye lån og afdragsordninger.
Hvor er det usselt de skjuler det på denne
165 lille gade, siger Gud og ser på sit ur. Usle
mennesker, mumler han og går frem til
den eneste kontormand der sidder ned i
stedet for at betjene. Hvad drejer det sig
om? Min gode mand! Jeg vil gerne befri
170 min søn fra hans gældslænker, brøler
Gud og langer kufferten op på skranken.
Kontormanden kigger forvirret op på den
mafiaagtigt udseende gamle mand med
overskægget. Kan jeg få foretræde for De-
175 res overordnede, siger Gud. Du behøver
ikke tale så oldnordisk, far, hvisker søn-
nen nervøst. De fatter jo ikke en skid.

Det er den eneste måde at tale til den
slags på, vrænger Gud tilbage. Desuden
180 giver det mig en vis glæde. En papirtynd
dame på 40 kommer ind. Hvad drejer det
sig om? Om skyld og straf, siger Gud.
Værsågod 75.000 i nytrykte hundred-
kronesedler. Damen ser fra Gud til Guds
185 søn som om det er fuldkommen uden for
gældende regler. Og det er det måske også.
Det er jo ikke noget vi plejer, siger hun.
Hvor meget drejer det sig om? Vi har ikke
engang udsendt en status. 190

Bagefter står de lidt på gaden. En god
følelse ikke søn? Jo svarer Guds yngste.
Cigar? siger Gud. Caminante? Nu er du
sådan set fri til at bedrive idiotiske digte.
195 Vi kunne måske starte med noget røget ål?
Jeg giver, hoverer Gud og finder et bundt
hundredkronesedler frem fra cottoncoat-
ens inderlomme. Hvor meget var det du
fik for dit speciale? 6. Det er en udmærket
200 karakter, siger Gud. Man skal heller ikke
lefle. Jeg er stolt af dig, min dreng.

(2004)